

[Lotte Henriksen]

grønne, selv om det blot er emballagen, der ikke længere indeholder pvc.

Forbrugerønsket i Danmark har været at indføre vugge til grav-princippet, således at der ikke kan sættes spørgsmålstegn ved et miljømærket produkts totale påvirkning af miljøet.

Svar (27/12 91):

Miljøministeren (Per Stig Møller):

På ministerrådsmøde (miljø) den 12. december 1991 blev der vedtaget en EF-forordning, som er umiddelbart gældende i Danmark, om et fælles EF-miljømærke.

Af forordningen fremgår det, at repræsentanter for medlemsstaterne i fællesskab skal vurdere produkternes miljøbelastning efter vugge til grav-princippet, og at der på baggrund af en sådan analyse af produkternes livscyklus vil blive opstillet produktspecifikke krav, som skal opfyldes, førend man kan tildele miljømærket til enkeltprodukter.

Endvidere fremgår det af forordningen, at de enkelte medlemslande er forpligtet til at etablere en lokal administration af ordningen senest 6 måneder efter vedtagelsen. Denne administration bliver ansvarlig for selve tildelingen af miljømærket samt for at informere om miljømærkeordningen. Det vil sige, at den danske lokaladministration først og fremmest får til opgave at tilse, at de produkter, der ansøger om tildeling af miljømærket, opfylder de produktspecifikke krav, som er fastsat i fællesskab.

Miljøministeren har i kemikalieloven og miljøbeskyttelsesloven de fornødne hjemler til at etablere et sådant administrativt organ.

Spm. nr. S 321

Til *skatteministeren* (19/12 91) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren oplyse, om han deler Landsskatterettens bemærkninger i afgørelsen af 14. februar 1991 om fiskelossers befordringsfradrag, specielt det anførte om, at domme, der er resultatet af ministerens såkaldte appelbegrænsningsprincip, ikke har samme retskildeværdi som andre domme, der ikke er påvirket af ministerens indgriben?«

Begrundelse

Spørgsmålet er tidligere stillet i Skatteudvalget, hvor ministeren imidlertid har valgt ikke at besvare spørgsmålet. Derfor stilles det nu offentligt i henhold til Folketingets forretningsordens § 20 for at udstille ministerens eventuelt fortsat manglende svar.

Svar (30/12 91):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Som jeg forstår dette spørgsmål såvel som det tilsvarende spørgsmål stillet i Skatteudvalget, mener spørgeren, at Landsskatteretten i sin afgørelse af 14. februar 1991 om en fiskelossers befordringsfradrag er fremkommet med en tilkendegivelse, der kan tolkes som, at afgørelser, som på grund af princippet om appelbegrænsning ikke er blevet anket, ikke har samme retskildeværdi som domme, der er resultatet af en anke.

Jeg formoder, at den bemærkning, spørgeren hentyder til, er følgende:

»Under henvisning til ministerens tilkendegivelse om baggrunden for, at de for Vestre Landsret indbragte sager blev hævet, fandt Landsskatteretten ikke at være afskåret fra at tage nærværende sag op til selvstændig bedømmelse.«

Som anført i besvarelsen af spørgsmålet fra Skatteudvalget var baggrunden for denne bemærkning, at nogle tidligere af Landsskatteretten afsagte kendelser om samme spørgsmål af ministeriet var blevet indbragt for domstolene.

I overensstemmelse med sædvanlig praksis ville den foreliggende sag formentlig være blevet berostillet ved Landsskatteretten, indtil der var afsagt dom i de for Landsretten indbragte sager.

Imidlertid fandt jeg efter en nøjere vurdering, at der ikke var grundlag for at opretholde retssagerne, da spørgsmålet, som disse sager vedrørte, næppe kunne karakteriseres som principielt. På denne baggrund fandt jeg, at princippet om ikke at indbringe tabte afgørelser for højere instans også burde følges i disse sager.

I beslutningen om at hæve de ved landsretten verserende sager lå således en tilkendegivelse om, at man fra ministeriets side ikke længere var uenig i den praksis, Landsskatteretten tidligere havde statueret.